

Ticho je lepší než řev

JAN H. VITVAR

Vobořil proto k sepsání návrhu pod svým vedením formuje pracovní skupinu složenou z jednotlivých složek státu i veřejnosti, která by měla přispět ke kompromisnímu návrhu. Ten má v první verzi zaměřit na vládu koncem tohoto roku. K tomu plánuje veřejné i písemné připomínkování. „Chci to pojmut široce,“ říká Vobořil s odkazem na záměr přibrat do diskuse kromě palety expertů také širší veřejnost. První návrh skupiny má jít na vládu koncem roku. Leden a únor by pak podle Vobořila měly sloužit právě k onomu „vnitřnímu i vnějšímu“ připomínkování. Na přelomu zimy a jara by pak finální výsledek měl jít do Poslanecké sněmovny.

O tom, kdo přesně v pracovní skupině bude, zatím nikdo mluvit nechce. Výjimkou je jediné potvrzené jméno: ředitel Národní protidrogové centrály Jakub Frydrych. Dále by mělo jít o zástupce zdravotních výborů obou komor Parlamentu ČR, adiktology, experty na ekonomii a justici nebo o zástupce ze samotného konopného průmyslu. Vobořil by se při psaní zákona rád opřel také o „externí konzultanty“ z řad států, které se k zavedení legálního trhu s konopím chystají nebo jej již zavedly. Z těch evropských jde hlavně o čtveřici Německo, Malta, Lucembursko a Nizozemsko, které společně s Českem ladí své „konopné legislativy“ tak, aby si byly co nejbližší.

Z mimoevropských zemí jde hlavně o trojici Uruguay, Kanada a USA. Každá ze zemí již v nějakém režimu volný trh s konopím zavedla a „česká cesta“ by chtěla zkombinovat jejich zkušenosti. Jak bylo řečeno, návrh v první třetině příštího roku poputuje do Poslanecké sněmovny, kde o něm začnou jednat zákonodárci. Jak velká podpora pro návrh bude, zatím není vůbec jasná. Přestože byl vládou, která se o většinu v dolní i horní komoře může opřít, posvěcen záměr k regulovanému trhu dojít, v jednotlivých klubech se mohou názory lišit.

Jeden z největších otazníků pánuje nad tím, jak se k návrhu postaví klub lidovců. „Chtějí vidět, že to bude opravdu zodpovědné. Ale to je zájem nás všech. Věřím, že tomu nakonec porozumí i ta konzervativnější část,“ popisuje stav vyjednávání ve sněmovně Vobořil. ●

Pořadatelé festivalu 4+4 dny v pohybu mě minulý týden pozvali na zvláštní večeri. Už místo bylo výjimečné. Divadelně-výtvarná přehlídka se do uplynulé neděle konala v Erpetu na pražském Smíchově, někdejším sportovním centru vyhledávaném špičkami místní politiky a byznysu, které si zde na obřím golfovém trenažéru domlouvaly, no znáte to... Dnes je zchátralý, částečně vyhořelý areál třetím rokem zavřený a večere pro třicet lidí v něm při svíčkách matně připomněla, že tu kdysi bylo dost rušno.

Tentokrát se ale nic nedojednávalo, pozvání dostali lidé od kultury, aby spolu mluvili o tom, „o čem se nemluví“. Divadelníci, hudebníci, výtvarníci, galeristé, filmaři, producenti, herci i novináři. Debata byla neverejná, aby měl každý prostor svobodně říct, co ho v kultuře trápí. Hodně se mluvilo o kritice, protože ta kulturní se z médií prakticky vytratila a nahradily ji hádky a osobní útoky na sociálních sítích. Taky se mluvilo o strachu, ať už z rostoucích nákladů a klesajících příjmů nebo z toho, že nebude vůbec žádná práce.

Z debaty vyplynulo, že bychom víc měli mluvit o svých selháních, o tom, co se v kultuře nepovedlo, o projektech dělaných jen

kvůli tomu, aby se vešly do grantových tabulek, a zařazování lidí do škatulek z pouhé pohodlnosti, i když do nich nepatří. O nestíhání termínů, o obelhávání nejbližších spolupracovníků, o lhaní si do vlastní kapsy, o farizejském plácání po zádech lidí, kteří by přitom potřebovali slyšet krutou pravdu o své špatné formě. O legendách, které už jimi dávno nejsou a žijí jen z podstaty. O naoko otevřených uměleckých prostředích, ze kterých si někdo udělal soukromý byznys. A taky o tom, že jestli se něco v kultuře povede, nebo nepovede, nerozhodují ti, kdo onu konkrétní kulturu sami vytvářejí, ale ti, kdo na ni chodí.

Pro mě to byl hodně přínosný večer. Jistě že existuje bezpočet odborných kolokvií, kde se hovoří o podobných věcech. V Erpetu se ale mluvilo bez přípravy a přirozeně, jako by šlo o rodinné setkání, na kterém bylo třeba probrat ošemetné věci zametané léta pod koberec. Jak kolem stolu koloval mikrofon, který si přítomní předávali, bylo zřejmé, že mezi osobní konverzací a debatami na sítích je skutečně propastný rozdíl.

Pokud by někdo ve virtuálním prostoru nadhodil téma, že bychom měli víc mluvit o pozadí majetku lidí, kteří přispívají na provoz kultury, okamžitě by se rozproudila divoká přestřelka. Jeden tábor by do úmoru tvrdil, jakým zlem je artwashing, zatímco druhý by upozorňoval na fakt, že by bez lidí investujících své peníze z těžkého průmyslu nevznikla spousta hodnotných uměleckých děl, a navíc by umělci „neměli co žrát“. Takhle osobně u stolu to vypadalo mnohem klidněji. Ti, kteří s artwashingem nemají problém, tiše seděli, mysleli si své, možná se i trochu styděli a bylo jim to nepříjemné, protože byli v menšině, a druhá strana to chápavě nechala být. O některých věcech se prostě očividně z očí do očí zatím spolu bavit neumíme – ale pořád je to o dost lepší než na sebe na dálku rvát. ☺

Bylo zřejmé, že mezi osobní konverzací a debatami na sítích je skutečně propastný rozdíl.